

2. Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia WE nr 44/2001 w związku z art. 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż rzecz objęta zastrzeżeniem prawa własności w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego dotyczącego nabywcy, znajduje się w państwie członkowskim, w którym postępowanie upadłościowe zostało wszczęte, ma taki skutek, że roszczenie zbywającego, którego podstawą jest to zastrzeżenie prawa własności, takie jak roszczenie German Graphics, należy uznać za roszczenie, które w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia WE nr 44/2001 dotyczy upadłości, a zatem jest wyłączone z zakresu przedmiotowego stosowania tego rozporządzenia?
3. Czy w ramach pytania drugiego ma znaczenie to, że zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego prawo państwa członkowskiego, w którym zostało wszczęte postępowanie upadłościowe, określa jakie składniki mienia wchodzi w skład masy upadłości?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160 s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-299/08)

(2008/C 272/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy art. 73 i 74-IV kodeksu zamówień publicznych uchwalonego na mocy dekretu nr 2006-975 z dnia 1 sierpnia 2006 r. w zakresie, w jakim przepisy te przewidują procedurę udzielania zamówień na opracowanie koncepcji, która to procedura pozwala instytucji zamawiającej udzielić zamówienie na wykonanie określonych świadczeń (usług, dostaw lub robót budowlanych) jednemu z podmiotów wybranych w ramach udzielania pierwotnego zamówienia na opracowanie koncepcji, bez przeprowadzenia nowego postępowania przetargowego lub co najwyżej po przeprowadzeniu w odniesieniu do tych podmiotów przetargu ograniczonego, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2, 28 i 31 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie

koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (¹);

- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej, że pozwoliła na udzielanie zamówień z wolnej ręki — lub po przeprowadzeniu przetargu ograniczonego — w przypadkach, które nie zostały przewidziane przez dyrektywę 2004/18/WE. Wprowadzając bowiem rozróżnienie między zamówieniami na opracowanie koncepcji a zamówieniami na wykonanie określonych świadczeń, i pozwalając z zastrzeżeniem pewnych warunków na udzielenie tych ostatnich zamówień jednemu z podmiotów wybranych w ramach udzielania pierwotnego zamówienia na opracowanie koncepcji, bez przeprowadzenia nowego postępowania przetargowego lub co najmniej przeprowadzenia przetargu ograniczonego w odniesieniu tylko do tych podmiotów, uregulowania francuskie naruszają podstawowe zasady równości i przejrzystości, wyrażone w dyrektywie 2004/18/WE. Zdaniem Komisji z definicji niemożliwe jest, aby przedmiot i kryteria udzielenia zamówienia na wykonanie określonych świadczeń mogły zostać precyzyjnie określone w chwili, gdy nie jest jeszcze zdefiniowany sam projekt. Zamówienie na opracowanie koncepcji i zamówienie na wykonanie określonych świadczeń są dwoma całkiem różnymi rodzajami zamówień, z których każde ma właściwy mu przedmiot i kryteria udzielania, i z tego względu każde z nich musi pozostawać w zgodności z wymogami dyrektywy 2004/18/WE.

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-307/08)

(2008/C 272/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J.-P. Keppenne i R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Belgii nie zapobiegając podwójnemu opodatkowaniu dywidend płaconych przez spółki będące rezydentami innych państw członkowskich lub państw należących do EOG/EFTA osobom fizycznym, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 56 WE, a także na mocy art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja podnosi, że belgijskie uregulowanie podatkowe tworzy nieuzasadnione ograniczenie swobodnego przepływu kapitału w zakresie, w jakim opodatkowuje ono dywidendy wypłacane osobom fizycznym przez spółki mające siedzibę w innym państwie członkowskim lub w państwie należącym o Europejskiego Obszaru Gospodarczego (dywidendy „wchodzące”) w ten sam sposób, co dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w Belgii (dywidendy „krajowe”), bez uwzględnienia podatku pobranego u źródła przez państwo, z którego pochodzą dywidendy. Takie uregulowanie stawia w niekorzystnej sytuacji kapitałowe transakcje transgraniczne, ponieważ zniechęca ono podatników będących osobami fizycznymi do inwestowania w akcje spółek zagranicznych, stanowiąc jednocześnie przeszkodę dla spółek mających siedzibę w innych państwach członkowskich w gromadzeniu kapitału w Belgii.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 16 lipca 2008 r. — Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, Metro Cash & Carry BV, Remo Zaandam BV przeciwko Diesel SpA

(Sprawa C-324/08)

(2008/C 272/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Makro Zelfbedieningsgroothandel CV, Metro Cash & Carry BV, Remo Zaandam BV

Strona pozwana: Diesel SpA

Pytania prejudycjalne

Pytania prejudycjalne

1) Czy w przypadku, gdy towary opatrzone znakiem towarowym zostały najpierw wprowadzone do sprzedaży na terytorium EOG, lecz nie przez właściciela ani za jego wyraźną zgodą, w celu dokonania oceny, czy nastąpiło to za (dorozumianą) zgodą właściciela znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾, należy zastosować te same kryteria, jak w przypadku, gdy takie towary zostały najpierw wprowadzone do sprzedaży przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą poza terytorium EOG?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Jakie kryteria — wynikające ewentualnie (również) z wyroku Trybunału z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie C-9/93 IHT Internationale Heiztechnik i Danzinger, Rec. s. I 2789 — należy zastosować w wymienionym w pytaniu pierwszym przypadku, w celu dokonania oceny, czy została udzielona (dorozumiana) zgoda przez właściciela znaku towarowego w rozumieniu pierwszej dyrektywy dotyczącej znaków towarowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-329/08)

(2008/C 272/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i G. Rozet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 19 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r. Na dzień wniesienia skargi strona pozwana wciąż nie ustanowiła przepisów koniecznych w celu dokonania transpozycji dyrektywy w odniesieniu do Région de Bruxelles-Capitale.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, s. 56.